

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 832/2024
08.07.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Гордане Којић, Александра Степановића, Светлане Томић Јокић и Бојане Пауновић, чланова већа, са саветником Врховног суда Снежаном Меденицом као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела изношење личних и породичних прилика из члана 172. став 3. у вези става 1. Кривичног законика и др, одлучујући о захтевима за заштиту законитости бранилаца окривљеног – адвоката Драгише Радовановића и адвоката Слободана Стојановића, поднетим против правноснажних пресуда Основног суда у Куршумлији К бр. 53/22 од 11.04.2023. године и Вишег суда у Пироту Кж1 бр 108/23 од 12.03.2024. године, у седници већа одржаној дана 08. јула 2024. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ, као неосновани, захтеви за заштиту законитости бранилаца окривљеног АА – адвоката Драгише Радовановића и адвоката Слободана Стојановића, поднети против правноснажних пресуда Основног суда у Куршумлији К бр. 53/22 од 11.04.2023. године и Вишег суда у Пироту Кж1 бр 108/23 од 12.03.2024. године, и то захтев адвоката Слободана Стојановића у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) Законика о кривичном поступку, а захтев адвоката Драгише Радовановића у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) Законика о кривичном поступку док се овај захтев у осталом делу **ОДБАЦУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Основног суда у Куршумлији К бр. 53/22 од 11.04.2023. године, окривљени АА оглашен је кривим због извршења једног кривичног дела изношење личних и породичних прилика из члана 172. став 3. у вези става 1. КЗ према приватној тужиљи ББ у стицају са кривичним делом изношење личних и породичних прилика из члана 172. став 1. тачка 1. КЗ у односу на приватног тужиоца ВВ, па пошто су му претходно утврђене појединачне казне, и то за кривично дело из члана 172. став 3. у вези става 1. КЗ казна затвора у трајању од 6 месеци, а за кривично дело из члана 172. став 1. тачка 1. КЗ казна затвора у трајању од 4 месеца, окривљени је на основу члана 60. КЗ осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 8 месеци.

Истом пресудом, окривљени је обавезан да приватним тужиоцима ВВ и ББ солидарно надокнади трошкове кривичног поступка у износу од 136.960,00 динара, те да суду на име трошкова кривичног поступка плати износ од 5.000,00 динара, све у року од 8 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Вишег суда у Пироту Кж1 бр 108/23 од 12.03.2024. године, усвајањем жалби окривљеног и његових бранилаца, пресуда Основног суда у Куршумлији К бр. 53/22 од 11.04.2023. године преиначена је у погледу одлуке о кривичној санкцији, тако што је окривљеном АА за кривично дело изношење личних и породичних прилика из члана 172. став 3. у вези става 1. КЗ утврђена казна затвора у трајању од 6 месеци, а за кривично дело изношење личних и породичних прилика из члана 172. став 1. тачка 1. КЗ казна затвора у трајању од 4 месеца, након чега му је применом одредаба чланова 60, 64, 65. и 66. КЗ изречена условна осуда којом му је утврђена јединствена казна затвора у трајању од 8 месеци и истовремено одређено да се ова казна неће извршити уколико окривљени у року проверавања од 3 године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело, док су жалбе окривљеног и његових бранилаца у осталом делу одбијене као неосноване, а првостепена пресуда потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтеве за заштиту законитости поднели су:

- бранилац окривљеног АА – адвокат Слободан Стојановић, због повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, са предлогом да Врховни суд преиначи побијане пресуде тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе;

- бранилац окривљеног АА – адвокат Драгиша Радовановић, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) и 2) ЗКП у вези члана 172. став 3. у вези става 1. КЗ и члана 172. став 1. тачка 1. КЗ, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1), 2) и 3) ЗКП и повреде одредаба члана 441. став 1. ЗКП у вези члана 54. став 1. и 3. КЗ, с тим што из образложења произилази да указује и на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП и 438. став 2. тачка 3) у вези члана 395. и члана 505. ЗКП, са предлогом да Врховни суд укине побијане пресуде и предмет врати првостепеном или другостепеном суду на поновно одлучивање или да побијане пресуде преиначи тако што ће према окривљеном одбити оптужбу или га ослободити од оптужбе.

Врховни суд доставио је по примерак захтева за заштиту законитости бранилаца окривљеног Врховном јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, и у седници већа, коју је одржао без обавештавања јавног тужиоца и бранилаца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), након разматрања списка предмета и правноснажних пресуда против којих су захтеви за заштиту законитости поднети, те након оцене навода изложених у захтеву, нашао:

Неосновано се захтевом за заштиту законитости браниоца Слободана Стојановића истиче да су побијане правноснажне пресуде донете уз повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП.

С тим у вези, у захтеву се наводи да је услов постојања и битан елемент предметног кривичног дела – да изнето може шкодити части или угледу неког лица, што мора изричито бити наведено у изреци осуђујуће пресуде, па како у првостепеној пресуди то није наведено, већ је наведено „што може да штети њиховој части и угледу“, то у радњама окривљеног нема битних елемената предметних кривичних дела, због којих је оглашен кривим. Према наводима захтева, Врховни касациони суд о томе је заузео јасан став у одлуци Кзз 1030/2020.

Исти бранилац, указујући на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, истиче да радње које су окривљеном стављене на терет не садрже објективна обележја кривичног дела изношење личних и породичних прилика, и да је о томе Врховни касациони суд такође заузео јасан став, изражен у пресуди Кзз 839/2022, а којим наводима се уствари указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, а не из члана 439. тачка 2) ЗКП, како то погрешно истиче бранилац у поднетом захтеву.

Изложене наводе захтева за заштиту законитости Врховни суд није могао прихватити као основане, из следећих разлога:

По оцени овога суда, неосновано се захтевом за заштиту законитости браниоца Слободана Стојановића истиче да се у радњама окривљеног не стичу сви битни елементи предметних кривичних дела јер је у изреци правноснажне пресуде наведено „што може да штети њиховој части и угледу“, уместо законског текста „може шкодити части или угледу неког лица“, обзиром да су термини „штетити“ и „шкодити“ синоними, при чему суд може обележје дела да опише у чињеничном опису терминима који не морају дословно одговарати законском опису дела.. Поред тога, пресуда Врховног касационог суда Кзз 1030/20 од 07.10.2020. године, на коју се бранилац позива у поднетом захтеву, не може се применити на конкретан случај, обзиром да се не ради о истом чињеничном и правном питању.

Кривично дело изношење личних и породичних прилика из члана 172. КЗ чини онај ко износи или проноси штогод из личног или породичног живота неког лица, што може шкодити његовој части или угледу, па како из изреке правноснажне пресуде јасно произилази да је критичном приликом окривљени путем електронских медија на друштвеним мрежама „Facebook“ и „Instagram“, на свом профилу, за приватне тужиоце ББ и ВВ проносио из личног и породичног живота оно што може да штети њиховој части и угледу, на начин описан у изреци пресуде, то је очигледно да се у радњама окривљеног стичу сви битни елементи предметних кривичних дела. За напоменути је и да се пресуда Врховног касационог суда Кзз 839/2022 од 01.09.2022. године, на коју се с тим у вези бранилац Слободан Стојановић позива, такође не може применити на конкретан случај, обзиром да се не ради о истом правном и чињеничном питању, јер се односи на кривично дело увреде. Стога је поднети захтев и у овом делу оцењен неоснованим.

У захтеву за заштиту законитости браниоца Драгише Радовановића, у вези са повредом кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, наводи се да у конкретном случају нису остварени субјективни елементи кривичног дела изношење личних и породичних прилика из члана 172. став 3. у вези става 1. КЗ према приватној тужилји ББ и истог кривичног дела из члана 172. став 1. тачка 1. КЗ према приватном тужиоцу

ВВ, обзиром да из текста који је окривљени објавио на својим профилима произилази да није имао било какву намеру да нашкоди части и угледу приватних тужилаца, већ је објавио изјаву оверену код јавног бележника, коју је дало и потписало лице ГГ, све у циљу вршења службене дужности – адвокатске службе, како би упознао јавност са тим, те у одбрани свог права и оправданог интереса, а чиме се према ставу браниоца искључује противправност предметног кривичног дела.

Изложени наводи захтева за заштиту законитости браниоца Драгише Радовановића, као и наводи браниоца Слободана Стојановића којима се истиче да је погрешан став нижестепених судова да у конкретном случају није било места примени одредаба члана 172. став 4. и став 5. КЗ, по оцени овога суда, нису основани. Наиме, исти наводи били су истакнути у жалбама бранилаца окривљеног изјављеним против првостепене пресуде и били су предмет разматрања Вишег суда у Пироту, као другостепеног, па како је овај суд изложене наводе захтева за заштиту законитости бранилаца окривљеног оценио неоснованим и о томе на страни 4. став пети и страни 5. став први своје одлуке изнео јасне и довољне разлоге, које овај суд у свему прихвата као правилне, то на ове разлоге у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП, и упућује.

Из наведених разлога, захтеви за заштиту законитости бранилаца окривљеног у делу у којем се указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, одбијени су као неосновани.

Захтев за заштиту законитости браниоца Драгише Радовановића у осталом делу одбачен је као недозвољен, односно због тога што нема законом прописан садржај.

Наиме, бранилац Драгиша Радовановић у уводу захтева указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, које повреде представљају законом дозвољене разлоге за подношење овог ванредног правног лека окривљенима преко бранилаца.

Међутим, у образложењу захтева, бранилац не наводи у чему се ове повреде конкретно састоје, па како је одредбом члана 484. ЗКП прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1. ЗКП), при чему обавеза навођења разлога за подношење захтева због повреде закона подразумева не само формално означавање о којој повреди закона се ради, већ и указивање на то у чему се она састоји, то је Врховни суд оценио да поднети захтев у овом делу нема прописан садржај у смислу цитиране одредбе члана 484. ЗКП. Стога је захтев за заштиту законитости браниоца Драгише Радовановића у овом делу одбацио јер нема законом прописан садржај.

Исти бранилац у уводу захтева истиче и повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП у вези члана 441. став 1. ЗКП у вези члана 54. став 1. и 3. КЗ, и с тим у вези наводи да држање оптуженог, односно чињеницу да се није извинио, суд не може ценити као отежавајућу околност. Како из наведеног произилази да бранилац изложеним наводима захтева указује на повреду закона из члана 441. став 1. ЗКП, полемичући са разлозима нижестепених судова у погледу оцене отежавајућих околности, а што у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП не представља законом

дозвољен разлог за подношење овог ванредног правног лека окривљенима преко бранилаца, то је Врховни суд у овом делу поднети захтев одбацио као недозвољен.

Исти захтев одбачен је као недозвољен и у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, на коју бранилац указује наводима да је другостепени суд паушално ценио наводе жалбе који се тичу поднетог захтева за изузеће судије у првом степену, као и у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 3) ЗКП у вези члана 395. ЗКП и члана 505. став 5. ЗКП, те у односу на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, односно повреду члана 440. ЗКП, обзиром да ни ове повреде закона у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП не представљају законом дозвољене разлоге за подношење овог ванредног правног лека окривљенима преко бранилаца.

Са свега изложеног, а на основу одредаба члана 491. став 1. и 2. ЗКП у делу у којем су захтеви одбијени као неосновани, те на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП у делу у којем је захтев браниоца Драгише Радовановића одбачен као недозвољен, а на основу члана 487. став 1. тачка 3) у вези члана 484. ЗКП у делу у којем исти захтев одбачен јер нема законом прописан садржај, донета је одлука као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.

Председник већа-судија
Милена Рашић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић